

РЕШЕНИЕ

№ 5814

гр. София, 16.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **9748** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. С. К. против заповед № ДК-02-ЮЗР-425/16.09.2011г. на началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) Югозападен район. Ответникът и заинтересованите страни (ЗС) М. П. В. – С. (С.) и В. П. П. (наследник по закон на П. В. П., конституиран като ЗС с определение от 02.02.2012г., съгласно удостоверение за изх. № ЕС УН-3281/13.11.2012г. на район «О.» на Столична община) чрез процесуалните си представители оспорват жалбата като неоснователна. ЗС Г. С. К. и И. С. К. не изразяват становище по жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е основателна.

С процесната заповед е наредено да бъде премахнат строеж «Гараж с три гаражни клетки», намиращ се в поземлен имот (ПИ) 545, кв.196, по плана на [населено място], м. «Люценец II ч.», с административен адрес: [улица]. Издателят на заповедта е приел, че строежът е незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ като изпълнен без строителни книжа. В заповедта е посочено, че строежът е изпълнен в периода 1985-1986 г. Същият е описан в констативни актове (КА) № С8-856-I и С8-856-II от 31.08.2011г., приложени в преписката. не се установява, нито се твърди административният орган да е изследвал приложимостта на § 16, ал.1 от Преходните

разпоредби (ПР) на ЗУТ, с оглед възприетия от него период на извършване на незаконния строеж.

Установява се от представените одобрен проект и разрешителен билет № 18/23.11.1977г., че на жалбоподателя и още две лица е разрешено да направят гараж в парцел XIII, кв.196. По делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза (в две части – основно и допълнително), което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на останалите обстоятелства по делото. установява се от заключението, че представените строителни книжа се отнасят за процесния строеж, който е от пета категория; същият е бил в съответствие с действащите правила и норми по време на извършването му, изпълнен е съгласно работния проект и съществува в застроителния, регулационен и кадастрален план на м. «Л.», одобрен със заповед № РД-09-50-739/28.12.1994г.

Съгласно безпротиворечивите показания на свидетелите Б. В. А. и А. К. К., строежът е изпълнен през 1986 г., както е посочено в процесната заповед. Представените доказателства за обстоятелството, че в данъчни декларации, изходящи от лица, различни от жалбоподателя, гаражът е построен през 1987г., съдът намира ирелевантни, тъй като на първо място декларацията обективира информация според известното на подателя й, което може да е различно от действителните факти; на второ място, свидетелката К. също заявява, че строежът е приключил през януари 1987г., което също е в рамките на периода, посочен в § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ и не променя извода за неговата приложимост.

При така установените обстоятелства процесната заповед е незаконосъобразна, тъй като посочените в нея констатации за строеж, изпълнен без строителни книжа, бяха опровергани в производството пред съда. Следователно, издалият я административен орган не е изпълнил задълженията си по чл.35-36 АПК да изясни релевантните факти, като събере необходимите доказателства, и въз основа на тях да постанови административния акт. В тази връзка следва да се отбележи и, че като е приел, че строежът е извършен без изискуемите книжа в горепосочения период, административният орган е бил длъжен служебно да изследва обстоятелството, бил ли е допустим строежът и съответствал ли е на правилата и нормативите, с оглед приложението на § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ.

Останалите представени по делото доказателства съдът в настоящия състав намира изцяло неотнормирани към предмета на спора. Ирелевантен е фактът на приключили съдебни спорове относно собствеността върху строежа и имота, в който е разположен. Органът, компетентен да постанови заповед с правно основание чл.225, ал.1 ЗУТ, както процесната, разполага с правомощието за това в случай на констатирана някоя от хипотезите, посочени в чл.225, ал.2 ЗУТ, между които съществуващи спорове за собственост не са, независимо от изхода им. Тези хипотези са изчерпателно уредени и като се е обосновал с посочените в процесната заповед съдебни решения по спорове за собственост, издателят й е излязъл извън пределите на правомощията си. Незаконен по смисъла на ЗУТ е строежът, за който са налице едно или повече обстоятелства измежду посочените в чл.225, ал.2 ЗУТ, и само за такива строежи може да бъде издадена заповед с правно основание чл.225, ал.1 ЗУТ. Дори същият строеж да не съответства на норма от същия ранг, но уреждаща други обществени отношения, тази му незаконност има други правни последици, но не е основание за постановяване на заповед от вида на процесната.

Установи се по делото и, че са били издадени два разрешителни билети с №

18/23.11.1977г., с различно съдържание, съгласно представените копия, констатация по оригиналите, направена в открито съдебно заседание на 11.07.2012г. и писмо вх. № 17073/17.07.2012г. по описа на съда. Те са били подписани от арх. Д. П. К., заемал длъжността главен архитект на района към датата на издаване на разрешителните билети, видно от представените писмо № Р-297/110/22.03.1978г., трудова книжка, приетото на 26.09.2012г. заключение на съдебно-графическа експертиза и показанията на свидетеля Б. Й. К.. Доколкото е изтекъл срокът за съхраняване на преписката по издаване на билетите, в т. ч. акта, с който главният архитект на района е бил натоварен с тази функция – по делегация или в хипотезата на заместване на титуляря, овластен от закона да одобрява строителните книжа, описаните доказателства безпротиворечиво установяват факта на съществуване на надлежно издаден разрешителен билет и одобрен проект за процесния строеж. Във връзка с искането от страна на ЗС за установяване на нищожност на билета на основание чл.17 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), както и на заповед № 332/18.10.1977г. е необходимо да се отбележи, че то не е допустимо и не следва да се разглежда в настоящето производство. Съгласно чл.142, ал.1 АПК, законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му. В случая към този момент не се установява, нито се твърди да е бил проведен съдебен контрол за законосъобразност на посочените актове.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган (надлежно овластен с представената заповед № РД-13-446/01.11.2010г. на началника на ДНСК) и в установената форма. При това се били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в резултат на които заповедта не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното искане от страна на жалбоподателя за възстановяване на разности. Установява се общ размер на последните: 654,80 лв. (шестстотин петдесет и четири лева и осемдесет стотинки), от които 10 лв. държавна такса за образуване на делото, 200 лв. платен хонорар за адвокат, общо 430 лв. възнаграждения за вещи лица и общо 14,80 лв. банкови и други такси. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ДК-02-ЮЗР-425/16.09.2011г. на началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол Югозападен район.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на К. С. К., с ЕГН [ЕГН], сумата 654,80 лв. (шестстотин петдесет и четири лева и осемдесет стотинки) – разности по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: